

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 43.

Fjerde Sessions tredje Samling.

Tolvte Møde.

Torsdagen den 30te Juni.

(Fortf.)

L. Schøler (fortsat): Naar den ærede Rigsdagsmand endvidere yttrede, at jeg tidligere kunde have bragt Sagen paa Bane, fordi jeg tidligere havde kjendt den, saa skulde jeg visstelig have gjort det, hvis jeg ikke havde misforstaaet den Udtalelse, som jeg omtrent for et Aar siden erholdt af den ærede Finantsminister. Den ærede Minister sagde nemlig, at denne Sag maa tte have en Ende, „og jeg vil“, sagde han, „derfor indbringe et Forslag om, at disse Krav eengang for Alle maae afgjøres“; disse Vitringer forstod jeg saaledes, at den ærede Minister vilde indbringe et Lovforslag, angaaende alle disse Efterkrav, og i den Formening stod jeg, indtil jeg saae i Finantsforslaget, at der var gjort Forslag om, at disse der opførte Efterkrav skulde afgjøres, men at de af mig her fremsatte vare udeladte. Jeg talte derfor med den ærede Minister desangaaende, og han sagde, at han kun havde opført dem, som han efter sit Princip kunde medtage, og tilføiede: naar dette Finantsaar er sluttet, skal denne Sag have en Ende. Denne Erklæring maatte saaledes bevæge mig til at komme frem med Forslaget, idet jeg, naar det ikke kom ind i denne Finantslov, maatte troe, at det ellers ikke kunde afgjøres.

G. Winther: I Anledning af en Vitrering af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tscherning) skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg allerede til 3die Behandling af Finantsloven i sidste Samling indbragte det selvsamme Forslag, som jeg nu har indbragt, men det kunde dengang ikke behandles paa Grund af Rigsdagens Oplysning. Jeg anfører dette blot, for at man ikke

skal troe, at jeg først nu saa sildigt kommer med dette Slags Sager.

Ottesen: Ja, jeg er desforre ogsaa i det ubehagelige Tilfælde at have en Efterflet af saadanne Sager, som allerede bleve henviste til det Finantsudvalg, der blev nedsat i Efteraaret. Der er blandt disse Sager nogle, som jeg troede kunde være blesne afgjorte af den administrative Bei, og det gjør mig ondt, at jeg ikke har fundet dem paa det Forslag, som af Finantsministeren er gjort i Anledning af andre Sager. Jeg kan ikke Andet end glæde mig over dem, der ere optagne; men det, som jeg her vil tale om, er Noget, som Finantsudvalget vistnok meget godt kjender. Det angaaer nemlig Differencen i Betalingen af det Korn, som for Bombardementet var solgt og som blev lagt i Beslag af Commandanten. Alle Autoriteter have erkjendt, at det er et fuldkommet retligt Krav; men Sagen staaer endnu paa det samme Punkt, og tilsidst har man været saa uheldig at have faaet en Erklæring fra Krigsministeren, til hvem man havde henvendt sig, for at faae Sagen afgjort af administrativ Bei, at han ikke kunde have med denne Sag at gjøre. Den her omhandlede Udgift andrager 900 Rbd., som er Differencen af den Brits, Erstatningsloven bestemte for Kornet, og den Brits, hvortil det var solgt, førend der blev lagt Beslag paa det; og jeg mener derfor, at det er et fuldkommen retligt Krav, og mere begrundet end mange andre Krigserstatningskrav; og jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at denne Sag maa komme frem. Men, naar jeg overgiver den til det Udvalg, som er nedsat i Anledning af de til Thinget indkomne Andragender, har jeg ikke saa sangviniske Forhaabninger, at jeg tør troe, at der kan komme Noget ud af dette Udvalgs Behandling; thi det er vist ikke rimeligt, at